

Haggai – bibelstudieopplegg for grupper

Første samling: Haggai 1, 1-15

Studieopplegget er laget av Eivind Jåtun (facebook.com/eivind.jatun)

Først litt bakgrunnsinformasjon!

Sommeren 586 f.kr tok babylonernes beleiring av Jerusalem slutt. De inntok byen, fanget kong Sedekias, og rev ned muren rundt byen og det store Salomos tempel. De fleste jødene ble ført til Babylon, hvor de levde i landflyktighet. De ble regnet mer som nybyggere/kolonister enn fanger, egentlig. Til og med profeten Jeremia oppfordret folket til å ta godt vare på denne «friheten», og til å innrette seg på et lengre opphold i Babylon.

I **538 f.kr.** hadde Babylon fått en ny konge – **Kyros**. Han utstedte en befaling om at jødene skulle få tillatelse til å vende tilbake til landet sitt (2.Krøn 36,22-23; Esr 1,1-4). Året etter begynte turen hjem for ca 50 000 jøder, ledet av stattholderen Serubabel og ypperstepresten Josva. De aller fleste jødene valgte faktisk å bli igjen i Babylon under de forholdsvis gode levevilkårene de hadde der.

Det første de hjemvendte jødene gjorde, var å bygge et alter på tempelplassen i Jerusalem. Der holdt de **løvsalenes fest**, og la en ny grunnvoll for tempelet de ønsket å bygge opp igjen.

Men det tok ikke lang tid før mismotet tok tak i dem. Økonomisk slet de hardt, og de ble forstyrret av nabofolkene. «*Men de andre folkene som bodde der i landet, gjorde Judas folk motløse og skremte dem fra å bygge*» (Esr 4,4). Jødene ønsket ikke at **samaritanerne** (et blandingsfolk av jøder og hedenske folkeslag, som hadde blandet jødisk og hedensk tro) skulle være med når templet ble gjenreist, til tross for at de fikk tilbudet. Disse folkene fikk ordnet med et kongelig forbud mot videre bygging på templet! Juda ble nemlig administrert som en del av Samaria, og derfor måtte de ha tillatelser derfra til å fortsette arbeidet. Det fikk de ikke, så lenge de ikke var villig til å samarbeide med nabofolkene.

Derfra gikk det ikke lang tid før folket mistet motet og ga opp hele byggeplanene. De satte i stedet i gang med å bygge opp sine egne hus, og dyrke jorden igjen. De ble opptatt med å stable sine egne liv på beina. Tempelprosjektet prøvde de å holde varmt seg i mellom, og de lovt sikkert hverandre at de snart skulle ta fatt igjen. Men livets mange trivialiteter og problemer tok etter hvert overhånd, og tempelplassen ble en inaktiv byggeplass. I **16 lange år** skjedde det ingen ting der.

1. profeti: 29.august, 520 f.Kr.

En av de tingene som gjør Haggais bok så spesiell, er den eksakte tidfestingen av alle hans fire profetier. Vi vet nøyaktig når de ble gitt. De to siste profetiene ble endog gitt ham på samme dag!

Den første dagen i den sjettede måneden i kong Darius' andre regjeringsår (Hag 1,1) – det blir etter vår kalender 29.august 520 f.kr. Denne dagen feiret jødene **nymånefesten**. Folket var samlet på byggeplassen i Jerusalem, og etter 16 års byggestans var det kanskje ikke så mange som tenkte over at templet stod uferdig. Men Haggai stod fram med et ord fra Gud inn i situasjonen

Det er ikke mye vi kan vite om Haggai, for han identifiseres ikke med noe mer enn sitt eget navn. Det vanlige er at det henvises til profetens far og hjemsted, men i Haggais tilfelle var det ikke slik. Navnet hans betyr «Festival», og dette har fått en del kommentatorer til å tippe at han ble født under en av de store høytidene som ble feiret i templet hvert år. I så fall er Haggai en gammel mann på dette tidspunktet, for det var over 60 år siden folket var blitt ført bort til Babylon. Eller er svaret ganske

enkelt at man ikke visste mer om Haggai? Vi vet ikke. Men det vi vet, er at Haggai kommer ikke i kraft av sin egen autoritet men som Guds sendebud.

Så sier Herren, hærskares Gud: Dette folket sier: Tiden til å bygge Herrens hus er ennå ikke kommet. (v.2)

Folket gjemte seg bak en **åndelig unnskyldning** for ikke å bygge templet. De sa så fromt at «tiden til å bygge ennå ikke er kommet. Vi er ikke rolig for å ta fatt på dette arbeidet nå. Vi tror ikke det er Guds vilje at vi skal bygge nå. Vi ber om et tegn fra Gud for å sette i gang.»

Sannheten var nok heller at folket ikke hadde økonomi, politisk støtte eller nok motivasjon for å gjenoppta byggingen. De var blitt desillusjonert av samaritanernes sabotasje. Nå fant de ikke tilbake til drivkraften som hadde vært så sterk i Esras tid, når de kom tilbake fra fangenskapet i Babylon. Men de talte ikke sant om dette. I stedet gjemte de seg bak åndelige fraser, som fratok dem ansvaret for at ingen ting ble gjort. Ansvaret ble lempet over på Gud, som ikke satte dem i stand til oppgaven.

Gud svarer på folkets unnskyldning, og han gjør det med å stille et retorisk spørsmål: *Er det tid for dere til å bo i bordkledde hus, mens dette huset ligger i ruiner? (v.4)*

Gud går rett på sak. Han viser dem hva som er galt fatt. Og han utdyper det han mener i de neste versene:

Nå sier Herren, hærskares Gud: Legg merke til hvordan det går dere! Dere sår mye, men høster lite i hus. Dere spiser, men blir ikke mette. Dere drikker, men slokker ikke tørsten. Dere kler dere, men ingen blir varm. Og den som tjener for lønn, får lønnen i en pung med hull i. (v.5-6)

Når jeg leser disse versene, får jeg en følelse av at folket må ha kjent på **avmakt**. Avmakt er å bli helt lammet i en hjelpeløs tilstand. Folket slet hardt for å overleve. Likevel hadde de ikke fremgang. Hva var det som gikk galt for dem? Gud gir dem svaret i vers 9-11:

*Dere venter mye, men se, det blir til lite. Og når dere bærer det i hus, blåser jeg det bort. Hvorfor? **Fordi mitt hus ligger i ruiner**, mens dere har det travelt hver med sitt hus. Derfor har himmelen over dere holdt duggen tilbake, og jorden kan ikke gi sin grøde. Jeg har kalt tørke hit over landet og fjellene, over kornet og mosten og oljen, over alt som jorden bærer, over folk og fe og over alt arbeid dere gjør med hendene. (v. 9-11)*

Folket opplevde nå at Gud tok dem på alvor. Han satt ikke og syntes synd på dem og lot urett gå for rett. Nei, Gud anså dem for å være sitt folk, og han hadde opprettet en pakt med folket. Den forholdt han seg til. Og hva stod det der? Les hva Gud sier i **5 Mos 28,38-45**.

Er Gud urettferdig mot folket sitt? Det er ganske drøye saker, dette her! Nei, på en merkelig måte bryr han seg faktisk om folket! Nå minner han dem om pakten de hadde inngått, slik at de ved å smake på «straffen», skulle vende om igjen og søke «velsignelsen». Gud bruker budene til å drive oss til Jesus, slik at vi ved å se vår synd kan finne fred med Gud i ham. Det smaker kanskje ikke godt, men det er redningen for et folk som er fortaapt uten Guds nærvær!

Gud hadde knyttet sterke løfter om sitt nærvær til tempelet. I den nye pakt (Jesus) er forhenget som skjulte «det aller helligste» i templet, revet i to. Vi har en annen og mer direkte adgang til Gud ved Jesu blod. Men i den gamle pakt (Loven) var tempelet en viktig institusjon. Når folket nedprioriterte gjenoppbyggingen, sa det mye om de holdningene som spredde seg i folket. Derfor grep Gud inn og satte en stopper for framgangen deres. Han lot dem ikke oppleve gode resultater av hardt arbeid. Han måtte gjøre noe for å pense dem inn på sporet igjen.

Gå opp i fjellet og hent tømmer! Bygg huset! Så vil jeg ha behag i det og herliggjøre meg, sier Herren. (v.8)

Gud gir dem oppdraget med å bygge templet opp igjen. Han lover å ha behag i det, og gjennom det herliggjøre seg selv i deres midte.

Dette var reneste vekkelsestalen! Vers 12 til 15 forteller om et folk som reiste seg opp fra godstolen, brettet opp ermene og satte i gang å jobbe!

Det tok dem tre uker å riste av seg likegyldigheten, avmakten og passiviteten, for så å organisere seg i byggelag og komme i gang. 21. september samme år kunne man igjen høre hammerslag og arbeidsaktivitet på tempelplassen i Jerusalem. Haggai fikk gehør for sin profeti i folket, og iveren ble igjen vekket. Tenk om vi kunne få en slik Haggai inn i bedehusforsamlingen! Kanskje trenger vi hjelp til å gjenerobre kallet vi fikk om å være lys og salt i Kristiansand! La oss be om det!

Spørsmål til samtale

1. Haggai er neppe den profetboken i Bibelen som er mest lest. (Hvor mange fant fram uten å måtte slå opp i innholdsfortegnelsen fremst i Bibelen?) Og den er skrevet inn i en veldig konkret historisk situasjon. Hvilke forventninger har du, ved starten av dette bibelstudiet, til at en slik bok kan ha noe å si oss i dag?
2. «Tiden til å bygge Herrens hus er ennå ikke kommet.» Slik rettfærdiggjorde folket at de ikke bygde opp tempelet. Hvordan er det med oss? Hvilke unnskyldninger har du hørt i din sammenheng for ikke å bli aktiv i kristent arbeid? Hvilke unnskyldninger har du selv?

NB! Nå må dere ikke glemme at ingen av oss er kalt til å gjøre alt i Guds rike. Som Kristi legeme skal vi gjøre «alt», men ikke hver for oss! Er det noen i forsamlingen du er en del av som burde få avløsning? Er det du, eller noen du kjenner, som skulle gi dem denne avløsningen? Be litt over det!

3. Hva tenker du når du leser om en Gud som griper inn og hindrer naturen i å gi den grøden den normalt ville gitt? Stemmer det med ditt gudsbilde? Gjør han slikt i vår tid, tror du? Holder Gud velsignelser tilbake fra oss? I så fall, hvorfor? Har dette noe med Matteus 6,33 å gjøre? I så fall, hvordan henger det sammen?
4. Var det noe annet du merket deg i disse versene, som du har lyst å dele med gruppen? Hvis dere bruker forskjellige bibeloversettelser i gruppen, kan det jo hende at ordvalg åpner for interessante nyanser...

Andre samling: Haggai 2, 1-9

Studieopplegget er laget av Eivind Jåtun (facebook.com/eivind.jatun)

17.oktober 520 f.Kr.

I dag er vi kommet til profeti nummer to. 17.oktober var siste dag av den store løvhyttefesten. Det har gått litt over tre uker siden byggingen tok til igjen. Jeg vet ikke hvor mye de hadde rukket å bygge på disse tre ukene, men de var i det minste i gang igjen. Hvordan står det til med arbeidsmoralen nå?

Dessverre ikke så veldig bra. Tre uker er lenge nok til at de hadde rukket å se seg om og estimere noenlunde hva det ville koste å bygge opp igjen templet. Det tok kanskje motet fra noen. En annen og langt mer alvorlig trussel, var at en del av de eldre skapte dårlig stemning i flokken. De som hadde sett det første templet (før de ble erobret av babylonerne) i all sin prakt, så at dette de nå holdt på å snekre sammen ikke kunne måle seg på noe vis med det de husket fra «gamle dager».

På denne store høytidsdagen kommer Gud med en ny hilsen til sitt folk gjennom Haggai, og han går nok en gang rett på sak.

Er det ennå noen igjen av dere som har sett dette huset i dets første herlighet? Og hva synes dere om det nå? Er det ikke som ingen ting i deres øyne? (2,3)

Gud gir de gamle «grinebiterne» rett! Dette templet som de unge og ivrige prøver å sette opp, kan ikke måle seg med det bygget kong Salomo fikk reist i landets velmaktsdager.

Mange kan dra kjensel på egne erfaringer her. Hvor er det blitt av entusiasmen vi hører preget arbeidet før? Uten at vi nødvendigvis vil sykemelde arbeidet bedehuset i dag, så er det nok noen som savner enkelte ting fra gamle dager. Kanskje var det et annet samhold før? Kanskje var det større vilje til frivillig innsats før? Det var visst en større begeistring før, i alle fall. Hele familier var engasjert i arbeidet, men veteranene savner ung innsats nå. Og de vet å gjøre det kjent på forskjellige måter...

De unge kan merke denne frustrasjonen og ganske miste motet av den. De vil jo så gjerne bidra til at arbeidet på bedehuset får et nytt oppsving. Man setter i gang et arbeid for Gud, men ganske snart ser man hvordan det ikke lever opp til det som var før. Og så er det noen perfeksjonister som hele tiden peker på hvordan vi kommer til kort.

Kjenner dere dere igjen? Det var nok det som skjedde i Jerusalem i 520 f.Kr. Etter noen ukers innsats innså de at det de holdt på å bygge ikke kunne måle seg med minnet om det de bygget opp igjen. Det var bygget av importert tømmer fra skogene i Libanon. Det var dekket med edelstener og gull, og var et av samtidens store underverk. Her stod et folk ribbet for makt og ressurser og prøvde å gjenskape noe av svunnen storhet. Det var ikke rart de var i ferd med å miste motet, etter bare tre ukers innsats.

I denne situasjonen er Guds hilsen en stor trøst. Han sier seg i grunnen enig med folket. Ja, det er ikke stort dette her, sammenlignet med hva vi fikk til forrige gang. Dere har rett. Det er ikke så flott nå. **Og det der helt greit, for jeg vil si dere noe viktig i denne situasjonen!**

Det er befriende at Gud tillater oss å være skuffet og motløse. Det å være ærlig med sitt liv i møte med Gud, er det som setter oss fri til å gjøre noe med situasjonen. Det er det Gud vil fortelle folket her. Det er ingen grunn til at vi skal pynte på sannheten i møte med Sannheten. Sannheten er jo at tingene ikke er som de en gang var. Folket vårt har ikke samme gudsfrykt lenger. Folket vårt søker ikke lenger Guds vilje på samme måte som før. Og det som kanskje er mest urovekkende, er at Guds folk heller ikke søker Guds vilje på samme måte som før. I mye større grad enn noen gang nedtoner vi teologiske forskjeller og forsvarer veivalg som Bibelen ikke velsigner. Det er mange ting som uroer oss og som vi må rope til Gud om!

Hør hva Gud har å si til et mismodig og avmektig folk i Jerusalem:

*Vær nå frimodig, Serubabel! sier Herren. Vær frimodig, Josva, Jehosadaks sønn, du som er yppersteprest! **Vær frimodig, alt folk i landet, sier Herren, og arbeid!** For jeg er med dere, sier Herren, hærskares Gud. Det paktens ord jeg ga dere da dere dro ut av Egypt, skal stå fast. Min Ånd skal bo iblant dere. Frykt ikke!* (v. 4-5)

Gud bruker noen av de samme ordene David brukte da han skulle oppmuntre Salomo til å ta fatt på byggingen av templet (1 Krøn 28,20). Den samme Gud som den gang stod bak byggingen, vil nå være med sitt folk når de gjenreiser bygningen. Og han sier noe veldig viktig: «**Min Ånd skal bo iblant dere.**» Dere må ikke tro at det er bygningens prakt som gjør at Gud vil ta bolig der. Nei, det er ikke mulig å bygge noe som helst som Gud kan ha behag i, sånn sett. Gud er større enn alt vi kan få til. Nei, Gud tar bolig der, **for sitt navns skyld**. Ytre prakt vil aldri bli mer enn en skygge av Gud. Den vil aldri kunne representere ham. Derfor skal ikke folket være redd for om bygningen de nå reiser ikke kan måle seg med det som en gang var. For Gud har lovet å ta bolig der med sin Ånd! Da vil templet ha samme herlighet og samme funksjon som det en gang hadde.

*Enda en gang, om en liten stund, vil jeg ryste himmelen og jorden, havet og det tørre land. Jeg vil ryste alle folkene, slik at alle folkenes lengsel skal komme, og **jeg vil fylle dette huset** med herlighet, sier Herren, hærskares Gud. Sølv er mitt, og gullet er mitt! sier Herren, hærskares Gud.*

Dette huset, som ikke kunne måle seg med det forrige, skal huse hele Guds fylde og herlighet. Så vær nå frimodig, Serubabel! Vær frimodig, Josva! Vær frimodig, alt folket! Vær frimodig, alle dere i bibelgruppa og bedehusforsamlingen! Min Ånd skal bo iblant dere. Jeg vil fylle dette huset med herlighet. Og ikke nok med det:

Dette siste huset skal få en større herlighet enn den det første hadde, sier Herren, hærskares Gud. Og på dette stedet vil jeg gi fred, sier Herren, hærskares Gud. (v.9)

Det nye tempelet ble stående i mange hundre år. Kong Herodes satte i gang med restaurering og oppgradering ikke så lenge før Jesu tid (de bygde faktisk fortsatt på det mens Jesus levde). Og selv om det ikke ble like fint som det første templet, det Salomo bygde, så skulle det altså romme enda større herlighet. Bare tenk: Jesus var der! Han satt og samtalte med de skriftlærde da han var tolv år. Han underviste der. Han gjorde store under der. Dette huset, som altså ikke var noe sammenlignet med det første, skal fylles med den største herlighet.

Det står ingen ting her om hvordan folket mottok denne håndsrekningen fra Gud, men det er mye trøst og oppmuntring å hente ut av ordene. Vi får tro at også Serubabel, Josva og de andre tok det til seg, og fortsatte byggingen!

Spørsmål til samtale

1. Jeg påstår i tekstgjennomgåelsen at Gud gir oss lov til å kjenne på motløsheten. Og samtidig sier Paulus noe ganske annet i **2. Tim 1,7**. Kan både Paulus og jeg ha rett?
2. Vi er ganske raske til å poengtere at «tida vi lever i er ikke som da våre foreldre og besteforeldre var unge.» Hva er annerledes nå enn da? Tenk på noen konkrete ting som gjør hverdagene annerledes i vår tid!
3. Er det mulig å bygge en «flergenerasjonsmenighet»? Hva må man være villig til når det kommer til «gi og ta»? Hva skal man ikke være villig til å ofre? Hvem bør styre en slik prosess? Egil Svartdahl sier i en artikkel at hver generasjon har et særlig ansvar for den påfølgende generasjonen. Altså skal de eldste legge til rette for de godt voksne, de godt

voksne for de som er i småbarnsperioden nå, og de igjen skal ha et særlig fokus på barna. Er du enig? Uenig?

4. Er det noe annet i teksten eller tekstgjennomgåelsen du har lyst å nevne spesielt for gruppa før dere avslutter? Har forskjellige bibeloversettelser forskjellige ting å si dere?

Tredje samling: Haggai 2, 10-19 og 20-23

Studieopplegget er laget av Eivind Jåtun (facebook.com/eivind.jatun)

18. desember 520 f.Kr. – formiddag

Nå er vi kommet til en travel dag på jobb for Haggai. To ganger skal han denne dagen få bud fra Gud til folket. Jeg er ikke så kjent med hvordan dagene var for en profet, men jeg vil tro det fulgte en del styr med hver profeti. Kanskje måtte han søke bekreftelse for ordene før han turte ta dem videre? Det tror jeg jeg hadde satt pris på for egen del. Gå gjennom stoffet på nytt, så jeg ikke gjorde en profettabbe...

Gud har en lekse å lære folket sitt om det å være og det og forbli hellige, utskilte for ham. Han gjør dette ved å spørre prestene et par spørsmål om loven. Det første spørsmålet handler om en som bærer et stykke innviet kjøtt i foldene av kappen sin.

Om noen bærer hellig kjøtt i fliken av kappen sin, og kappefliken kommer i berøring med brød eller kokt mat eller vin eller olje eller annen mat, blir da dette hellig?

Har du brukt spesielt mye tid på å tenke gjennom et slikt spørsmål? Hvor mange søvnløse netter har det gitt deg? Dette er nok ikke ting vi er veldig opptatt av i det daglige.

Vil innviet mat innvie annen mat ved å komme i nærkontakt med tøyet det første er pakket inn i? Svaret er «NEI». Det kreves direkte kontakt for at innvidheten skal smitte over. Hellighet blir overført kun ved direkte kontakt. Kontakt med en som er i kontakt med Gud gjør ikke noen hellig. Bare Gud kan skape dette. **Gud har bare barn, og ingen barnebarn.**

Haggais andre spørsmål går motsatt vei:

Men om en som er blitt uren ved lik, kommer nær noe av dette blir det da urent? Prestene svarte: Ja, det blir urent.

Urenhet er smittsomt. **Hellighet kan ikke overføres, men synden er smittsom og kan skape konsekvenser for andre enn den som har begått dem.**

For å illustrere: Legger du et friskt og godt eple i en kurv med råtne epler, vil ikke friskheten fra det ene eplet gjøre de andre eplene friske igjen. Legger du derimot et råttent eple i en kurv med friske epler, vil det bidra til at alle eplene etter hvert råtner. En syk person blir ikke frisk av å være i kontakt med en frisk person, men en frisk person kan bli syk av kontakt med den syke.

Guds poeng her er at folkets ulydighet og feilprioriteringer forårsaket den lidelsen og meningsløsheten de opplevde. Deres likegyldighet skapte et urent og delt sinn i møte med Gud. Derfor kunne ikke Gud velsigne arbeidet. Hvordan er dette i vår sammenheng? I hvor stor grad preger de valg vi har tatt og de ting vi slipper inn i livet vårt, vår frimodighet som kristne? Ubehagelige stikkord i en slik sammenheng kan være pengebruk, pornografi, tidsbruk og kravmentalitet. Er dere enige i at slike ting frarøver oss frimodighet som kristen? Er det andre ting dere kommer på som kan ha samme effekt?

Folket blir oppfordret til å se tilbake til før Haggai kom med sine profetier, hvordan alt slo feil i forhold til forventningene. Der de kalkulerte med en høst på tjue mål, ble det bare ti. Kom noen til pressekaret for å øse opp femti spann, så ble det bare tjue.

Men legg nå merke til hvordan det vil bli fra denne dagen av: «Fra i dag av vil jeg velsigne! Fra nå av vil dere merke forskjell.» Det skal være et tegn om at Gud står ved sitt ord. Nå har folket satt prioriteringene i rett rekkefølge. Da vil de også høste velsignelsen av det.

18. desember 520 f.Kr. – ettermiddag

Så kommer Guds ord til Haggai for andre gang denne dagen. Hva har han på hjertet denne gangen?

Nå vender Gud blikket framover på en ny måte, og han adresserer Serubabel, stattholderen. Han var sønnesønn av kong Jehojakin (1 Krøn 3,17), som var konge da Babylon tok makten. Men formelt hadde han ikke status som konge, ettersom folket var underlagt Samaria rent administrativt. Derfor var han ingen formell konge, men folket gav ham en tilsvarende posisjon. Han blir omtalt som «stattholder», så det er mulig han hadde en formell posisjon i forhold til øvrig myndighet.

Nå taler Gud direkte til Serubabel.

Jeg vil ryste himmelen og jorden. Jeg vil omstyrte kongerikers troner og gjøre til intet hedningerikenes makt. Jeg vil velte vognene og dem som kjører dem, og hestene skal styrte, og de som rider på dem. Den ene skal falle på den andres svert.

På den dagen, sier Herren, hærskares Gud, vil jeg ta deg, Serubabel, Sjealtiels sønn, min tjener – sier Herren – og gjøre deg til en signetring. For deg har jeg utvalgt, sier Herren, hærskares Gud.

Igjen bekrefter Gud at hans løfter står ved lag. Gud hadde lovet at det fra Davids ætt skulle komme en evig konge. Nå videreføres ætten gjennom Serubabel. Løftet kunne virke tynnslitt, men det stod ved lag! Og nå skal altså Serubabel føre løftet videre til sin endelige oppfyllelse i Jesus 520 år senere.

Serubabel skal være Guds **signetring**. Signetringen er tegnet på kongelig autoritet og makt. Gjennom Serubabel viderefører Gud sitt løfte. Kong Jehojakin ble forkastet; nå fremstår Serubabel som den som fører dette videre. Og når vi leser ættetavlene til Jesus, dukker han jammen opp! (Matt 1,12)

Dette forteller oss at Gud er i kontroll over situasjonen. Han har ikke glemt sine løfter. Han fører dem videre. La oss ikke glemme det! Da kan vi få leve i forventning om at også vår innsats kan bli kronet med herlighet, når vi selv trår til side, slik at Jesus får slippe til gjennom vårt arbeid!

Spørsmål til samtale

1. Når du hører ordet «hellighet», hva tenker du på da? Hvordan passer det ordet inn med deg selv? Med de andre i gruppa? Er dere hellige? Hva gir dere rett til å kalle dere hellige?
2. «Gud har bare barn, og ingen barnebarn.» Hva kjennetegner en sann overgivelse til Gud? Hvordan kan du være sikker på at du ikke bare lever på foreldres eller søndagskolelæreres tro?
3. Er det sant at synd er smittsomt? På hvilken måte? Er det spesielt «smittsomme synder» dere kan hjelpe hverandre å bli oppmerksomme på? Hvordan bekjemper man de i det daglige liv? (Diskuter gjerne spørsmålene lenger oppe i teksten.)
4. Haggai er en liten, unnselig profetbok, godt gjemt midt inne i bunken av «småprofeter» i det gamle testamentet. Men har dere erfart noe nytt i gjennomgåelsen av denne boken? Så dere noen spor av Jesus der? Var det verdt bryet å lese disse stupgamle ordene?